

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 07 0 U 018625 23 Uvp
Sarajevo, 05.10.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Ajanović-Selimović Amele, kao predsjednice vijeća, Vuković Josipa i Džerahović Emire, kao članova vijeća, te Hodžić Melise, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja F.S. iz M., ..., zastupanog po punomoćniku Zaklan A. Sadudinu, advokatu iz Mostara, ul. Bulevar NR 23a, protiv akta broj: 04/1-31/1-516/20 od 20.10.2020. godine, tuženog Federalnog zavoda za zapošljavanje Sarajevo, u upravnoj stvari prestanka prava na novčanu naknadu nezaposlene osobe, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 018625 20 U od 12.07.2023. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 05.10.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 018625 20 U od 12.07.2023. godine odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Službe za zapošljavanje Hercegovačko-neretvanskog kantona, Mostar, broj: UP/I-05-3-05-1-1-2687/16-14 od 17.07.2020. godine. Tim prvostepenim rješenjem tužitelju prestaje pravo na novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti (priznato rješenjem iste službe broj: UP/I-05-3-05-1-1-2687/1-2014 od 17.11.2014. godine) zaključno sa danom 23.10.2014. godine, te je dužan vratiti prvostepenoj službi iznos od 4.986,00 KM, isplaćen za period od 23.10.2014. godine do 22.01.2016. godine u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj, putem punomoćnika, osporava pravilnost i zakonitost pobijane presude zbog povrede federalnog zakona i drugog federalnog propisa i povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari. U obrazloženju navoda zahtjeva se ističe da je pogrešno prvostepeni kantonalni sud utvrdio činjenično stanje na koje je pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava, da su odluke upravnih organa nezakonite, a iz obrazloženja istih ne proizilazi na temelju kojeg materijalnog propisa prvostepeni i drugostepeni organ crpe ovlaštenja za njihovim donošenjem; da propisi na koje se pozivaju organi uprave, kao i prvostepeni kantonalni sud ni u kojem slučaju ne regulišu pitanje postupka povrata novčanih sredstava, odnosno ne daju ovlaštenje upravnim organima da donose odluke kojima mogu nalagati povrat novčanog iznosa na ime naknade za slučaj nezaposlenosti; da u vrijeme kada je podnio zahtjev radi ostvarenja prava na novčanu

naknadu, tužitelj je bio nezaposlena osoba, te je nadležnoj službi za zapošljavanje dao tačne podatke o svom radno pravnom statusu; da je prvostepeni kantonalni sud previdio činjenicu da je odredbom člana 42. Zakona o posredovanju pri zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba propisano da vraćanje primljenih iznosa neće se tražiti nakon 36. mjeseci od dana kada je data netačna izjava ili dostavljeni netačni podaci, ili su nastale promijenjene okolnosti; da su pobijana rješenja nejasna, štura, te da presuda prvostepenog kantonalnog suda ne sadrži valjano obrazloženje i da nema logičku povezanost između utvrđenih činjenica i zaključka. Predlaže da se iz navedenih razloga zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži, pobijana presuda preinači ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, a tuženi obaveže na naknadu troškova postupka.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta (nespornih činjenica) proizilazi da je tužitelju rješenjem Službe za zapošljavanje Hercegovačko-neretvanskog kantona, Mostar, broj: UP/I-05-3-05-1-1-2687/1-2014 od 17.11.2014. godine utvrđeno pravo na novčanu naknadu u iznosu od 332,40 KM mjesečno u trajanju od 15 mjeseci, počev od 23.10.2014. godine do 22.01.2016. godine, da je za navedeni period tužitelju isplaćeno ukupno 4.986,00 KM, da je presudom Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 Rs 157355 14 Rs od 10.06.2016. godine, koja je potvrđena presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 58 0 Rs 157355 16 Rsž od 2012.2016. godine, kao nezakonito poništeno prvostepeno rješenje Grada Mostara, broj: UPI 02-36-9377/13 od 31.10.2013. godine i drugostepeno rješenje Odbora državne službe za žalbe Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 01-34-1247/13 od 13.10.2014. godine, te utvrđeno da se tužitelj nalazi u stalnom radnom odnosu kod Grada Mostar, koji ga je dužan rasporediti na radno mjesto prema odgovarajućoj kvalifikaciji i isplatiti mu naknade plaće za period od 13.10.2014. godine do 31.10.2015. godine, da je (saslušanjem tužitelja, dostavom podataka od strane poslodavca-Grad Mostar, uvidom u službeni evidenciju i pregled historije osiguranja Porezne uprave Federacije BiH), utvrđeno da je po navedenoj presudi Općinskog suda u Mostaru postupljeno, obzirom da je tužitelj evidentiran kao zaposlenik-bio u radnom odnosu, između ostalog i u spornom periodu (od 23.10.2014. godine do 22.01.2016. godine) kod poslodavca Grad Mostar, i da mu je za taj period od strane poslodavca Grad Mostar isplaćena naknada plaće i uplaćeni pripadajući doprinosi za PIO dana 07.12.2018. godine.

Na osnovu nespornih činjenica da je tužitelju bilo priznato pravo na novčanu naknadu zbog nezaposlenosti počev od 23.10.2014. godine do 22.01.2016. godine, te da je za taj period (na osnovu sudske presude) bio u radnom odnosu kod poslodavca (vraćen na rad), koji mu je za taj period isplatio plaće i uplatio pripadajuće doprinose, prvostepeni je organ pravilno postupio kada je svojim rješenjem naložio tužitelju da vrati isplaćene iznose na osnovu uspostavljenog mu prava za vrijeme nezaposlenosti, pozivajući se pri tome pravilno na odredbu člana 41. stav 1. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba ("Službene novine Federacije BiH", br. 41/01, 22/05 i 09/08), kojom je propisano da ako je na osnovu pravomoćne sudske odluke ili odluke poslodavca nezaposlena osoba vraćena na rad i ako je poslodavac toj osobi isplatio plaću i uplatio doprinose za razdoblje u kojem nije radila, ta osoba je dužna vratiti službi za zapošljavanje, u skladu sa

članom 40. ovog zakona, isplaćene iznose na osnovu uspostavljenog joj prava za vrijeme nezaposlenosti. Kako je tužitelj za period od 23.10.2014. godine do 22.01.2016. godine istovremeno ostvario i plaću i novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti, to je na osnovu citirane zakonske odredbe bio dužan vratiti isplaćeni iznos na osnovu uspostavljenog mu prava za vrijeme nezaposlenosti, a kako to pravilno u rješenju od 17.07.2020. godine (tačka 2. dispozitiva) nalazi prvostepeni organ. Pri tome ovaj sud, na neutemeljene navode iz zahtjeva za vanredno preispitivanje o pogrešnoj primjeni materijalnog prava, ukazuje da je upravo citirani član 41. stav 1. navedenog zakona isključivo regulisao konkretnu situaciju (vraćanje na rad) i dužnost vraćanja isplaćenih iznosa novčane naknade za predmetni slučaj, dok član 40. navedenog zakona (u toj odredbi) se odnosi samo na dužnost vraćanja primljenih iznosa, a ne na slučajevne vraćanja isplaćenih iznosa iz te odredbe.

Nadalje, prvostepeni organ je tačkom 1. dispozitiva rješenja od 17.07.2020. godine tužitelju utvrdio i prestanak prava na novčanu naknadu za vrijeme nezaposlenosti (priznatog rješenjem iste službe, broj: UP/I-05-3-05-1-1-2687/1-2014 od 17.11.2014. godine) zaključno sa danom 23.10.2014. godine, pozivajući se pri tome na odredbe člana 3.b i 44. stav 1. tačka c) Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, prema kojoj nezaposlenoj osobi prestaju prava utvrđena ovim Zakonom ako ispuni jedan od uvjeta iz člana 3.b Zakona, a odredbom člana 3.b stav 1. tačka a) Zakona propisano je da služba za zapošljavanje prestaje voditi osobu kao nezaposlenu u svojoj evidenciji ako ta osoba zasnjuje radni odnos.

Stoga ovaj sud nalazi da je prvostepeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano, radi čega je tuženi organ pravilno postupio kada je žalbu tužitelja izjavljenu protiv tog rješenja odbio kao neosnovanu, a pravilno je postupio i prvostepeni sud kada je tužbu tužitelja izjavljenu protiv osporenog rješenja odbio kao neosnovanu.

Obzirom na navode zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke, kojima se problematizira nadležnost službe za zapošljavanje da donosi predmetna rješenja, a koji su neosnovani, treba istaći da prema odredbama člana 35, 40, 41. i 42. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba jasno proizilazi da je prvostepena služba za zapošljavanje, suprotno tvrdnjama tužitelja, bila nadležna da u upravnom postupku donese odluku o vraćanju isplaćenog iznosa na osnovu uspostavljenog prava za vrijeme nezaposlenosti, jer je tim odredbama, pored rješavanja o pravima za vrijeme nezaposlenosti primjenom Zakona o upravnom postupku, regulisana i dužnost vraćanja primljenih iznosa nadležnoj službi (propisano u kojim situacijama i pod kojim uslovima služba može tražiti vraćanje isplaćenog iznosa, vraćanje manjeg iznosa i oslobađanje plaćanja cijelog iznosa), pa stoga u tom pogledu mora biti donesena odgovarajuća odluka, a na koji način je upravo pravilno postupljeno u predmetnoj upravnoj stvari od strane upravnih organa i prvostepenog suda, kako je naprijed istaknuto.

Imajući u vidu izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Melisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Ajanović-Selimović Amela, s.r.